

[Svend Auken]

De 21 mia. kr., som staten i dag betaler til arbejdsløshedsforsikringen, ønskede man i fremtiden at overlade til arbejdsmarkedets parter selv. Og forslaget om en 3 pct.s afgift til at finansiere dette beløb dækker jo som bekendt kun de 12 mia. kr. af de 21 mia. kr.

Jeg vil gerne kvittere for den, synes jeg, på lange strækninger i gennemgangen af Socialdemokratiets forslag konstruktive tone, der var i statsministerens indlæg her i dag. Det vil jeg gerne kvittere med at følge op på de spørgsmål, jeg stillede i mit første indlæg til regeringen.

For det første: Er man parat til at fravige det krav, som vi i hvert fald selv mener i god tro at have opfattet som ultimativt, om 10 mia. kr. i nedskæringer på kommunerne og 21 mia. kr. på arbejdsmarkedet? Er det taget af bordet forstået på den måde, at regeringen har opgivet det som forudsætning for en aftale med Socialdemokratiet?

Det andet spørgsmål er, om regeringen er villig til at bruge Socialdemokratiets fire forslag til folketingsbeslutning sammen med sit eget forslag til økonomisk reform som grundlag for de fortsatte forhandlinger.

Endelig for det tredje – og det er ikke af taktiske grunde, jeg stiller det spørgsmål, men det er af meget reelle grunde: Er regeringen villig til at afbryde forhandlingerne med Fremskridtspartiet om finansloven og i stedet lade det vigtige spørgsmål om budgettet, som jo er vigtigt for den økonomiske udvikling herhjemme, indgå i en samlet drøftelse med Socialdemokratiet?

Kan der svares imødekommende og bekræftende på disse tre spørgsmål, har denne debat været en god debat, og så har vi mulighed for, som jeg sagde i mit første indlæg, at komme videre. Kan der derimod ikke svares imødekommende og bekræftende på disse tre spørgsmål, så er vi nok desværre i en lige så fastlåst politisk situation, som vi var den 17. oktober 1989.

Man kan altid strides om, hvem der har ansvaret. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at der har været god vilje på begge sider; vi har i hvert fald bestræbt os på at udvise så megen god vilje, som det overhovedet var i vores magt at udvise. Men jeg tror, der synligt for alt folket har været et problem, der har været årsagen til, det ikke gik, nemlig at der har været en fantastisk spændvidde i regeringspartiernes indbyrdes synspunkter. Ingen avislæser i Danmark kan jo være i tvivl om, at der er meget betydelige me-

ningsforskelle mellem Venstre, Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre, og derfor har hver eneste position undervejs i forhandlingerne krævet møjsommeligt og bestemt ikke misundelsesværdigt arbejde for statsministeren at tilvejebringe i regeringen. Og når man så én gang er nået til et kompromis, har man meget svært ved at flytte sig i de videre forhandlinger.

Jeg tror, at det er dér, vi har den reelle forklaring. Det er dér, vi har det reelle problem. Det er desværre nok også det problem, der i andre og vigtige forhandlinger vil gøre det umuligt for statsministeren og hans regering at klare de meget store og alvorlige problemer, som det danske samfund står over for, og som Socialdemokratiet som det største parti i Danmark vil være det første til at medvirke til løsningen af.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det, jeg nu har bedt formanden om, er adgang til en kort replik, og derfor vil jeg straks sige, at to af de spørgsmål, hr. Svend Auken stillede til mig, vil jeg gerne have lejlighed til at besvare tydeligere, end jeg kan nu, senere under drøftelsen.

Men det ene spørgsmål vil jeg gerne svare på nu. Hr. Svend Auken spørger, om regeringen er villig til at afbryde forhandlingerne med Fremskridtspartiet om finansloven.

Svaret er ja, det er vi villige til under én forudsætning: at hr. Svend Auken på Socialdemokratiets vegne vil tilkendegive, at det er udelukket, at Socialdemokratiet skulle stemme imod finansloven. Så giver det mening.

Så har jeg kun én bemærkning i øvrigt, og det er, at jeg er glad for, at hr. Svend Auken fra talerstolen for et øjeblik siden endosserede, godkendte det, jeg sagde lidt tidligere, nemlig at det spørgsmål, jeg stillede Socialdemokratiet på det afgørende møde, var, om Socialdemokratiet kunne acceptere regeringens oplæg af 13. oktober som grundlag for de fortsatte forhandlinger.

Hr. Svend Auken bekræftede, at sådan lød spørgsmålet ordret, og at svaret var nej. Jeg synes også, det var på tide, at hr. Svend Auken accepterede denne fremstilling. Hele den supplerende, lange forklaring, som hr. Svend Auken derefter kom med, er efter min mening fuldstændig uden interesse.